

BOB EVERS HEEFT EEN OPDRACHT

De jongen die onbeweeglijk aan de rand van de kade stond, was meer dan stevig. Hij had rood haar dat zo in de war zat dat het leek of hij er gedurende vele minuten met zijn vingers door had gewoeld. Naast hem stond een jongen met zwart haar dat eruitzag of het gedurende dezelfde tijd zes keer was gekamd. Hij stond wijdbeens en staarde naar de loopplank van een vrachtschip dat bijna 150 meter lang was. Ze zuchtten allebei toen iemand van ongeveer hun leeftijd de loopplank af kwam, lichtelijk gebukt onder bagage die er groot uitzag, en zwaar.

‘Is ’m dat?’ vroeg de jongen met rood haar.

De ander liet zijn ogen voor de zoveelste keer langs het schip dwalen. ‘Zoveel passagiers zitten er niet op een vrachtschip, dus wat denk je? Is dat nou een plunjezak die hij meestorst?’

‘Een duffel. Zo’n langwerpige geval met een grotere draagriem dan een plunjezak. Deze is van canvas, zo te zien, en behoorlijk zwaar.’

‘Gaan we helpen?’

‘Waarom? Wij zakken bijna door onze kuiten omdat we hier al meer dan een uur staan te wachten. Hij komt vers van een schip waarop hij minstens tien dagen heeft zitten niksken.’

‘Mmm,’ zei de jongen met het zwarte haar. ‘Voor een goede verstandhouding kan een handje helpen vast geen

kwaad.’ Hij liep richting loopplank in hetzelfde tempo als waarin de jongen met de duffel naar hem toe liep en daardoor kwamen ze vrijwel in het midden van de kade tegenover elkaar tot stilstand. Ze negeerden de mensen die van het schip kwamen of er naartoe gingen, deden vrijwel tegelijkertijd een paar stappen opzij toen een man met een handkar een brul gaf en bekeken elkaar op hun gemak.

‘You are Bob Evers,’ zei Jan dan. ‘Right?’

De jongen knikte. ‘Right. En jai bent Jaan Prehins.’ Het was duidelijk dat hij probeerde Nederlands te praten en aan zijn gezicht was te zien dat hij zich inspande.

‘Jan Prins,’ zei Jan. Hij wees achter zich. ‘En dat is Arie Roos, maar dat had je begrepen.’ Hij zei het in het beste Engels waarover hij beschikte en wist zeker dat hij net zo ingespannen keek als de jongen tegenover hem. ‘We hebben Engels op school,’ zei hij als verklaring, ‘en Arie is zoon van een reder en als ze érgens Engels praten ...’ Hij rondde de zin af met een gebaar dat meer dan duidelijk was.

‘Gelukkig.’ Bob maakte het geluid van iemand die zucht van opluchting. ‘Aan boord van het schip waren Nederlanders en ik heb geoefend tot ik geen sch en g meer kon horen, maar het schijnt te hebben geholpen.’ Hij keek zuinig. ‘Dat zeiden die Nederlanders, maar volgens mij zeiden ze het vooral om de moed er in te houden.’ Hij keek naar Arie die breeduit naar een kraan stond te staren waarvan de arm al boven het schip zwaaide en gaf een brul waar de man met de handkar verbaasd door opkeek. ‘Arieieicie?’

Arie's sproeten lichtten op toen hij in een baan zon stapte en zijn wangen leken iets ronder te worden toen hij naast Jan stil bleef staan. 'Dag Bob,' zei hij. 'Ik keek naar het schip. Vier passagiershutten, zei mijn vader, maar hij wist niet wat de lading was.'

'Erts.' Bob keek naar de kraan en de grote bak die langzaam richting ruim zakte. 'De Pacific Bear zit tot de nok vol ijzererts, dus we kunnen beter een eindje opschuiven voor het lossen begint. Of stuift ijzererts niet?'

Arie haalde zijn schouders op. 'Minder dan gruis van kolen, of zand, dat is alles wat ik weet. Mijn vader doet in schepen, maar wat erin zit, is mij meestal een zorg.' Hij wees. 'Is dat een marineschip geweest?'

'Transportschip, gebouwd in de oorlog in opdracht van de navy in Wilmington, North Carolina. Het heette toen stoomschip Midnight. Een paar jaar geleden werd dat Pacific Bear. Ik heb dat nagevraagd omdat ik weet dat jij met schepen van doen hebt.' Hij gaf een schopje tegen de..